



## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum**

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

**Lanuza, Jerónimo Bautista de**

**Antverpiæ, 1649**

§. 13. Prauidit Iob adhinc duobus mille annis Christum inambulantem super mare, qui nobis promittit, quod liberaturus accurret, dum nobis expedierit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

*Nolite fieri, sicut equus &c.* Ostende te Christianum, ait D. Pet. ex Deo addisce, qui tibi assueverat, quando te aduersa premit valetudo, quod si met super te oculos suos: patientiam tuam spectat, fortitudinem, constantiam, gressus tuos dinumerat, nec quidquam agis, quod non curiosus attendat. *Firmabo super te oculos meos* Nota verbum (*firmabo*) quasi affixos clauo: ne timeas me illos dessecturum, si sis talis, qualem te conuenit esse.

**38** Caelestem admiror visionem, qua Zacharias Christum vidit in signa lapidis, septem oculis illustis; *Super lapidem unum septem oculis*: Significat septenarius numerus vniuersitatem: q. d. erat lapis circumquaque oculus, factus oculus

*Zach. 9. 1.* valde conformiter ei quod idem propheta ait: *Dominus est oculus hominis, & omnium tribuum Israel: alii legunt: Dominus est oculus hominis, & vniuersa carnis.* Quod primo significat cum D. Aug. licet de omnibus curam agat Deus, nihilominus ita de vnoquoque est sollicitus, ac si ille solus esset: secundo, quod Deus totus est oculus, vt hominem intueatur. Porro dicit oculos desigi in petram. Quia do sculpis imaginem in petra, quae oculos habeat ad vnam partem conuersos, vt mater ad filium, ne veraris quod illos detorqueat, aut auertat: cum sint enim sculpti in petra, sunt immobiles. Hoc voluit indicare Deus. *Firmabo super te oculos meos.* Quando cum aduersario decertas, te febris adurit, persecutio, tentatio, paupertas, fames: hoc te solent, Deus te spectat, nec est Deus caecus, qui oculos non habet, quibus te videat pro eius honore decertantem, quod si Regis oculus animos det militi, quos tibi non dabit an mos supermi Regis oculus, cum tibi persuadeas, Deum super te oculos suos firmare, & indefinenter cernere quam pugnes animosus, quam decertes inuidius, quam patenter fr. ras iniurias?

Hac eadem consideratione in eadit Deus fiduciam nostram confortare. Si te conspiciat, qui pater tuus est, fieri potest, credas te ab eo deserendum vt peras? Si te spectet amicus aut miles certus & fors, qui diffidis, cum manum suam retracturum? Quando puerulus aut in ignem aut in praeruptum cadit, si pater non videat, de auxilio desperat, si vero pater aut mater videat, securus est. Etiam ipsa ancilla Abraham Agar, dum vidit infantem siti deficientem, penuria aquae in deserto: sub arboris umbra filium deliquit, & retrocedens ait: *Non videro morientem puerum.* Nulla enim materna videro, vadere sustinent puerum morientem;

*Gen. 22. 16.*

quid illa age et, si morienti possit succurrere, leuare sitim, aquam potrigere, quae deficiat. Hac se ratione sancti iuis in aduersitatibus consolantur: Deus Pater noster est, nos intuetur: *Vidisti Domine.* ait pius Rex Ezechias: *Idens inter malleum & incidendum.* Hoc propheta- tas reddebat securos, in quorum ore commune, erat: *Dominus in cuius conspectu fio.* Hoc tuas concludebat querimonias Iob vicerofus, *Oculi tui Iob. 7. 11. in me, & non subsistam.* Exorsus erat his verbis: *Militia est vita hominis super terram, & sicut dies mercenarij, dies eius.* Quasi dicat: Eia Domine, iam soui, cur me hoc in mundi cladio staueris, nimirum, vt cum hoste confisgam, & merear praemium seu coronam. Quid igitur requiris, o Iob? Domine, *Oculi tui in me:* si me aspicias hoc mihi dabis animos, dabis vires, fiduciam confortabis, qua fretus, mihi persuafero, me a te, quem habeo amicum, nullatenus deserendum; si vero hoc non praestiteris, si claueris oculos aut auerteris: *Non subsistam.* Vires mihi non suppetent, vt pedibus subsistam, totus corruam & victus prostrata: inglorius. Et ob hanc causam, caditis vos, cado ego, cadimur & omnes: quia non attendimus: quod Deus nos intueatur, & visus eius vires det praerantibus. *Pulchriores sunt oculi eius vino.* Numquam vidi oculos, vt vinum, nec aprē censetur conuenire, vt eorum pulchritudo vino comparatur. Si dixisset, pulchriores sunt syderibus, gemmis, sole, recte quidem. Sed optime tamen: vinum enim exhilarat, & confortat cor hominis, vires dat & animos. Hoc praestant Dei oculi, sicut qui patitur animi deliquium, haussit vino adfectus redit, cor eius confortatur, ita Christianum in aduersitatibus angustiatum confortabit, dabit animos, si sursum oculos tollat, si mente consideret quod Deus lyceus cum oculis intueatur, aditans erectus vt ei ferat auxilium & solamen in tempestate, constantiam corouet & patientiam.

**§. 13.** Prauidit Iob ad hinc duobus mille annis Christum in ambulante super mare, qui nobis promittit, quod liberaturus accurret, dum nobis expedit.

**P**ermisit Christus Apostolos laborare in remigando, usque ad quartam vigiliam noctis, id est circa tertiam diei matutinam, & quando iam eis vires deficere videbantur, & auxilio despondebant, adit: *Veni ad illi ambulans*

ambulans super mare. Magna hic lateat arcana. Primum suam voluit proderet potentiam, se verum testari Deum, cui sit p. oprium; marinos vortices pedibus sustinere. Vt tale prodigium hoc credunt D. Athan. a Olympiodorus b. & nominatum D. Ambr. e quasi duobus mil-

die se liberasset ex illo castro insulari, ubi captus detinebatur, qui censebant non posse credi, quod quilibet adiuventio nibus sine aliis mare transire possit, que cum in aere sustinerent, ne submergeretur. Dein & Neptunum quem Deum maris coebant, curru vectum depingebant, cuius equi maximis alis instructi, volabant que non tam per maris vados, quam per aeris vacua trahere videbantur. Vnde eccinit Virgilius:

Electis equos, curruque volans dat lora secundo. Crediti facilius illis videbatur equos alates inueniri, quam eos posse mari inambulare.

Encl.

latus primi illius operis quod Deus fecit creans celos; Quis extendit calca solus: Quia hoc aliteri precedent non cedit. Et bene inquit. Qui graditur. In Hebræo legimus verbum quod significat (Calcere) & vulgari idiomate dicemus calcas fluctus maris, veluti tripudator, super hostes demptos prostrat quoque calcas, vel sicut Imperator calcas super imperitios civitates, ubi omnes se p. offerunt. Et aduertit D. Aug. huius verbi vim negans. Christum mari inambulantem, pedibus suis prementem inflatos fluctus & ita nauis occidit. Quasi per viam eius factores compingere; impetus. Vnde valde mirabiliter ambulans super aquas. Surgunt fluctus, sed calcabantur, tremens per lagum sub Domino vestigiis mormerabat, sed tam non eam volens, uilem pertabatur.

Quæ eius censenda fortitudo, qui super fortissimorum & furiosorum graderetur capita taurorum, & calcans cornua defixos sisset, & comprimeret obmugientes, vt cum ne vel hilopossent offendere? Dein nec his lob contencus, quod dixerit, ambulat super mare, sed inquit, super fluctus, super elatas vndas siteribus comminantes, vt bene describit D. Luc. Nomenclata tacitabant fluctibus. Ingressur calcans illas vndas, vt montes, idque vitæ ita securus: quasi lat. ritium pauimentum perambularet. Et ita legit D. Ambr. (credo iuxta Septuaginta) Ambulans sicut in pavemento super mare. Hoc est, ita hoc est opus D. i tam supra naturæ vites, vt licet, fabulati fuerint Gentiles, & cerro crediderint eorum aliqui, multo impossibilia, in suorum Deorum fidei materia, numquam illis incedit, illud fore possibile, nec quidem imaginati sint. Quocirca Diis illis, quos fingebant percurrere pelagus alas affingebant, credentes, quod sine illis, qua subidio sunt aibus, quibus in aere sustinentur; impossibile erat hominem super aquas sustentari. De illo veteri Dædalo, autore Cretensis Labyrinthi, subtilioribus adiuventionibus & conceptibus celeberrimo omniom, quos mundus coluit, fabulati sunt Græci quod alas habuerit vt passeris: vt declararent, quo me-

Hoc igitur opus est Christi, veri Dei, qui siquidem populo suo viam per maris liquid. strauerit; ea diuidendo, fundum exsiccando, quo iter carperet securus; & si Eliseo magno illi prophete, quem duplici spiritu Elise de corauit, concesserit eodem modo fluente Iordanis transvadare diuisis in vtramque partem aquis, & calle siccatæ, quo transiret, vt olim tempore Iosue populo magno miraculo indulterat. Verumtamen sibi seruauit, & nouo testamento hoc prodigium, maris vndas calcare: vt licuerit Dauid occidere, Apostolos qui hoc viderunt, vidisse Dei mirabilia

Secundum; voluit nos reddere securiores, ne tempestatibus aut aduersitatibus terre remur, eo quod pro beneplacito suo posset nobis auxiliari. Nullus datur locus ab omni auxilio magis de Deo semper ut ipso maris medio, quando circumquaq, per est ventis cymba impugnavit: celum desuper obre-

40 II.

fidendum glur nubibus, tonitrua emittit, terret fulmine & radiis, ætulat deorsum mare vt olla feruens, ex imo profluit vnda in nauem irruentes, instat tormenti bellici. Ex omni parte perflant, vt bombardæ, turbines, impetum facientes: quid rei misera nauicula aggredietur, quibus sibi succurret? quo se vertet? quis medebitur eius? Hic ubi nullum fugiendi posticum, porta patet Christo, & per aperta & chiantia maris ora ingredi ut sicut per lauentium stratum, idque, tã quietus, quasi per Lithotrotam, ne timeas, charissime, quam unlibet te tribulationibus sterneris circumiectum, Deo defutura media quibus tibi succurrat & libere; & quo tibi remedia apparent impossibilia, eo illi sunt in tui solam facilliora. Dominus enim prope est, nihil sollicitus, Ad Phil. mouet D. Paul. Licet tam alto fluctueris mari, vt omni videaris destitutus remedio, sicut qui pelagi iactatur tempestate iam periturus, & quocumque te verteris, non solus spe, nulla fulgeat auxilii, quinimo mare tibi fortissimè instet contrariū scito, quia prope est Dñs, qui te videat, & in ictu

In dialo  
de Trin.  
lib. 1.  
lib. 2.  
lib. 3.  
lib. 4.  
lib. 5.  
lib. 6.  
lib. 7.  
lib. 8.  
lib. 9.  
lib. 10.

D. Avog.  
lib. 1.  
lib. 2.  
lib. 3.  
lib. 4.  
lib. 5.

I.  
Fabula  
de Dæ-  
dalo.



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

oculi tecum est, vt dexteram porrigat, tempestatem feder, quæ tibi mortis incurrit merum, quantum liber illa sit astuosa.

In Psal. 144.

III. Deus accendit diligenter.

Tertium indicat, quod Christus festine & accelerato gressu accesserit illis auxiliatus. Venit ad illos ambulans super mare. Vt intelligas doctrinam Diui Aug. siquidem Deus te presum tribulatione deserit, hoc esse scias necessarium ad tuæ superbiæ depressionem, ad culpæ purgationem, & vt amplio rem merearis coronam, ve iuncta tamen quando remedii tui aduenit hora adest, & eo maiori accurrat diligentia, quo fuit mora protensior. Febribus æstus (sic D. August.) sicut arescis, aquam potestis; quando differt medicus amicus vester, tibi eam concedere? toto eo tempore, quo tibi conducit eam expectare, Rogas, Domine Doctor, aqua; sicut arescis; responderet; Non est adhuc tempus; consumi debent prius humores illi, febris deseruere, quod si eam modo concederem, de nouo reaccenderetur. At quando adest hora opportuna leuandi sitim, & tempus congruum bibendi, quam velociter accurrat, quam diligenter? Ferte nimen, refrigerate, cito porrigit vasculum, date saccharum; nec tanta tu aquæ calicem sumis voluptate quanta ille tibi eam porrigit. Hoc agit Deus, & hoc indicat, quando populum suum eduxit de Ægypto; agebatur in dies magis ac magis populi afflictio, ipse vero differerebat, nec tantum horis, diebus, aut mensibus, sed & annis plurimis; sic enim multiplicando populo congruebat, & ad Dei spectabat, gloriam. Clamabant illi, tacebat Deus; nondum enim erat tempus. Quando vero aduenit, apparet: Moysi in rubo ardenti cuius flammæ in cælum ferebantur, & horrendos edebant fragores. Accedit Moyses, videamus quid hic terum? Loquitur Deus, ego sum, qui Audiuisti clamorem populi mei, & descendi, vt liberem eum. Ad quid igitur ignis? vt significet diligentiam & festinationem. Nullus datur motus acceleratio, aut velocior, motu ignis.

Exod. 3.8.

Sume experientiam in tormento bellico, licet ferreus globus tanti sit ponderis, illum summa tamen explodit celeritate. Ad discere hoc in istis cuniculis, ubi accenso pulueris tormen tantum vase, eum nec montes, nec rupes possunt comprimere, omnia euerit. Ob hoc, vt significaret David qua diligentia accurrant serui Dei & Angeli, ad eius perficiendum mandatum, illos describit vt flammam ignis. Misisti vos suos flammam ignis. Nolo te ignorare, charissime, quod si differat Deus, ratio est, quia sic tibi conuenit &

Ps 103. & Hebr. 1. 17.

nondum venit hora eius; crede, quod si moram fecerit, hoc ideo fieri, quia tibi hoc necessarium iudicat, vt patiaris, & quia propria tu voluntate non assumis penitentiam, eam ipse sua manu tibi imponit: & comodo tuo est, superbiæ tuam refrænare, mortificare petulantiam, excitare obliuionem, negligentis prouocare: quando vero tempus aduenit, accurret celerime, & non minore voluptate porriget tibi manum suam quam tu eam recipies: expecta eum patienter. In veteri tabernaculo voluit sibi sedem super alas Cherubim, hic erat eius locus: vt noueris quod si distulerit, non ideo esse, quia modo tibi non valet succutere, sed quia saluti tuæ expedit calamitas, quam pateris, & quando uenerit hora eius, volando accelerabit. Deinde cum tanta sit nostra diffidentia, nos per prophetam Isaiam reprehendit: Audite me duro corde &c. Prope feci iniquitatem meam, Isai. 48. Non elongabitur, & salus mea non morabitur. Prope sum in tui salutem, non tardabo ne ad punctum quidem, quando suadebit utilitas.

Quartum. Nota hæc verba, *Quarta autem vigilia noctis, venit ad eos ambulans super mare.* Quarta noctis vigilia, dicitur vltima pars noctis, quæ est tertia matutina usque ad sextam, apparet aurora. q. d. circa finem noctis, venit ad eos Domines, quibus verbis nobis vtilissimum datur documentum; ne despondeamus animo in tribulationibus, quas in huius vitæ nocte perferimus, quæ quantumlibet durent, cito finiantur, cum illucescente die, simul accurrat Dominus, adducat malaciam, & nauis tribuat quietem & nauigantibus, O quod cordiale tam efficitur potens contra omnes angustias, & cordis deliquia, quæ mentem affligunt turbinationibus, & ten peltatibus, quæ nos cingunt in hoc æstuoso mundi pelago, paupertas, inhemitas, persecutio, noxæ ea omnia cito finit; cum ad summum, possint nos perturbare, & durare, dum huius vitæ præsentis nox pertransit, cuius dies, hora & vigilia breues sunt admodum. Hoc confortat ut cor Davidis, & animum excitauit, mediis suis in afflictionibus Deo fidere, & nosse non ea esse sempiterna, læta super Domini nuntiam tuam &c. Non dabit in æternum fluctuationem suo. Eueniat D. Aug. hæc verba & totum hunc psalmum ad rem nostram. Se sibi ipsi representat David furiosa inimicorum suorum tempestate laetatum, has enim maiori vitæ suæ tempore nunquam non patiebatur, & ad Deum recurrere: Exaudi Deus orationem meam, & ne despereris de precationem meam spiritus meus & exaudi me. Audiat.

dit eū D. Au. & ait *Satagensis, solliciti, in tribulatione* (in tempestate maris) *posita verba sunt ista.*  
*Orat multa patiens, de malo liberari desiderans.*  
 Audiamus (inquit D. Aug.) ipse namque declarat, qui sunt illi venti furiosi, illam qua premebatur, excitans tempestatem; audiamus illum, & ex illo nos discamus; qui tempestatibus laetatur periculosis. *Superest ut audiamus, in quo male sit. Et cum dicere coeperit, cognoscamus ibi nosse, ut communicata tribulatione coniungamus orationem. Conturbatus sum inquit, a tribulatione mea. Et conturbatus sum à voce inimici Et à tribulatione peccatoris.* Heu mi, Domine Deus, quam afflicto gemo, & in exercitatione mea cogitator, stant venti repugnantes verborum & opprobriorum, quæ contra me iaciunt inimici, mille falsos subornant testes, per rempublicam eoulgant me malorum omnium caulam. Hoc est, *Declinauerunt in me iniquitates.* Omnes, ut veniunt tempestuosi, me impugnant quærentes occasionem, qua mihi molestias penasque moliantur; *Et in ira molesti erant mihi.*

41 Videtur mihi (ait D. Aug.) nauicula tempestate quassata, quam repugnantes sibi iniucem venti commouent, quidam hinc quidam inde perstreptos. Proprii eum fratres vilpendunt. Socer eius Saul, qui ei in patrem esse debuerat, quo etiam eum nomine appellabat, noctes dieque persequitur, Ziphæi & Ceilæ quorum erat eum defendere, & suscipere, vertuntur in traditores. Eius ex utero natus filius Absalon ad eas eum compellit angustias, ut palatio regali excedere, & ciuitate Hierusalem effugere sit necessarium. Subditus eum Semei irridet non solum verbis asperioribus, eum vium diabolicum & homicidam accusans, sed & operibus; puluere & cinere commaculans. Quali nauis hæc commouetur tempestate? O qui turbines tam violenti eam circumcingunt? O quam perdit eam conuertit ventorum rabies, huc & illuc? O quam desolatus hæret quam timidus, quæ submergendi pericula, & amittendæ vitæ anxietas; quam proiectæ cordis alæ? *Cor meum conturbatum est. Et formido mortis cecidit super me.* An illum vides? Igitur duo (monet D. Aug.) adverte maximi momenta, quibus possis animo tranquillo & forti perferre tempestates, quæ in hoc mundo tolerantur. Primum; quod in ipsis verbis, quibus ipse suam describit tempestatem, quam patitur, altum declarat mysterium, quæ ratione vocet illam tempestatem ab inimicis excitatam, exercitationem; *Conturbatus sum in exercitatione mea.* Ut intelligas persecutiones,

aduersitates &c. quas suffers, & in quibus Deus te statuit, seu permittit ut comprehendaris, esse tuæ virtutis exercitium.

O Domine, aiunt quidam, cur hic viuunt mali, non enim videntur ad aliud collimare, quam ut bonos persequantur? Ad quid Deus homines ferat incolumes, qui nedum sunt viles, sed nec ad aliud vires intendunt, quam ut sint aliis perniciosi, bonos persequendo, opes eorum detrapiendo. honorem commaculando, vitam affligendo? Num scis ad quid? ut vel ipsi conuertantur, vel per eos iustis materia subste virtutis patientiæ; humilitatis, charitatis, timoris D. i, & continuæ orationis exercendæ. *Ut per eum bonus exerceatur.* Ad quid permittit Deus Herodem, Neronem, Domitianum, Diocletianum, nisi ad exercitium fidei, patientiæ & amoris Dei in martyribus? In quem finem permittit Deus Arium, Macedonium, Iulianum Apostatam, & alios eiusdem farinae hæreticos, nisi ad fidei Catholice virtutem excitandam? *Ut qui probati sunt manifestent.* D. Paul. de quibus alio loco diximus. *Modo vero breuiter dicamus & difficultatem hanc enodemus, quam ob causam Deus suos permittit tot iactari tempestatibus, scetandem comperitum est, ait D. Cyp. ex quo suspexit D. Amb. quod nobis celum proponatur sub figura corenæ. Reposita est mihi corona sustinere, etiam hoc omnibus notum, coronam non nisi victoribus dari. Non coronatur, nisi qui legitime certauerit. Nec minus verum est, victoriam non nisi præcedente certamine, & post acerbam conflictum posse concedi. Certamen autem nullum est nisi hostes adsint, qui persequantur, impugnent, affligant & ad extrema cogant. Disce, hic in quem finem eos Deus permittat. Disce, ob quam causam diabolo Deus veniam dederit, ut omnia sua tormenta bellica dirigeret in iustum Iob. Disce, cur te premet tempestate paupertatis, infirmitatis, & persecutionis, falsorum denique testimonium, iustum ad tuæ exercitium virtutis. Hæc est, ait D. Amb. illa D. Pauli gradatio, dum rationem reddit, cum tempestate iactatus, nedum se affligeret, quinimo exultaret & gloriaretur. Sed in hinc enim tam præclare discurrebat: *Gloriamur in spe gloria filiorum Dei, non solum autem, sed etiam gloriamur in tribulationibus: scientes quia tribulatio patientiam operatur, patientia autem probationem, probatio vero spem, spes autem non confundit.* de quibus alias diximus.*

Hoc primum est, ut tibi det vires & animum in tribulationibus, quas pateris. Nihilominus ad hoc sunt aliquando feruentes, vt cor submergere

V.  
Cur  
mali  
hic vi-  
uant,

1. Cor.

11. 19.

2. Tim.

4. 8.

2. Tim.

2. 5.

In illud

Psal. 1.

Sed in

lege

in spe gloria filiorum Dei, non solum autem, sed etiam

Domini.

gloriamur in tribulationibus: scientes quia tribu-

latis patientiam operatur, patientia autem proba-

tionem, probatio vero spem, spes autem non confun-

dit. de quibus alias diximus.

Rom. 8.

2.

velie

velle videantur, & eius animositatem delicta  
 ex eo quod multae sint, fortes & praegrantes. Et  
 ita Davidi dixerit contigisse, qui licet praedicta  
 nosset optime, nihilominus quasi deficientis viri-  
 bus ait: *Cormeum conturbatum est in me. Et for-*  
*vudo mortis cecidit super me.* Ob hoc secundum  
 addit remedium, cordiale quoddam animo suo:

*Pf. 54*  
*22.*

*Lacta super Dominum curam tuam &c. Non da-*  
*bit in aeternum fluctuationem iusto.* Anima mea,  
 te Domini tui brachiis committe, forta sunt, e-  
 nim vt Dei, benigna vt patris, secuta vt amici,  
 proxima vt eius qui in te est, & vide, tribulatio-  
 nem, quam iustus in hac vita sustinet, non esse  
 sempiternam, finem habet, & terminatur, &  
 vt plurimum, & maximum, tantum durare po-  
 test huius tristissimae vitae nocte, nec illa longa  
 est, cum quatuor horarum vigiliis elapsis finia-  
 tur, & tum finietur pariter immissa veniente  
 Deo, tempestas eoque, perfecta tranquillitatem  
 inducentem & quietem. Hoc confortativum de-  
 dit electis suis, quando nocte passionis suae illis  
 praedixit, ea quae sustinenda immincebant, tem-  
 pestates aeternas, quibus quaterentur; eo quod  
 omnes malitiae barathri & mundi, ventu tur-  
 bulentissimi in eos insurgerent, dum eos de ci-  
 vitate in civitatem persequerentur, contra eos  
 agentibus, cum Ecclesiasticis, tum secularibus,  
 ita vt ad extremas redigerentur angustias. In  
 Mundo pressuram habebitis &c. Absque synagoga  
 facient vos &c. Venit hora, vt omnia, qui interfecerit  
 vos, arbitretur obsequium se praestare Deo. Verum-  
 tamen animi aequiores estote: Non turbetur cor  
 vestrum. Confidite, modico durabit tempore,  
 & ad summum, huius vitae nocte, ad auroram  
 vobis adero liberator. Iterum venio & accipiam  
 vos ad me ipsum, vs ubi sum ego, & vos sicut. Con-  
 sidera illos hoc in Evangelio, qui licet despera-  
 ta iacerentur tempestate breui tamen liberantur.  
 Cum circa quartam vigiliam noctis, venit ad illos.  
 Materiam hanc prosequi: mur infra.

*Ioan.*  
*16.23.*

*Ioan.*  
*14.3.*

*Ho. 2.5.*  
*n.33.*

§. 14. Dum sperant Apostoli remedium, au-  
 ger illis Christus formidinem, & credunt  
 phantasma esse. Hic est effectus tribulatio-  
 nis.

13. 42

Vident Apostoli Christum venientem super  
 mare, Et existimaverunt phantasma esse, &  
 exclamaverunt. Accesserat illuc ante auro-  
 ram, detegunt inter noctis tenebras spectum.

saper vndas, excitatur in eis novus timor, quia  
 illis videbatur, hoc, quod conspiciebant, mag-  
 num esse phantasma, & denuo horrore concu-  
 tiuntur, ita vt, non tam eos tempestatis vege-  
 ret periculum, licet extremum, cum iam se iu-  
 dicarent fluctibus absorbendos, & procellis pe-  
 lagi demergendos, quam huius visionis aspe-  
 ctus: quocirca ad invicem conuersi & nimio  
 timore compressi, vociferari coeperunt heu heu,  
 quid hoc? Magna hic latent sacramenta. Pri-  
 mum, quod notat D. Chrylost. Deus clementis-  
 sime, quid hoc extremam patiuntur calamita-  
 tem, qua eos submersiois tenet periculum: a-  
 nimis deficient, stupent manus iam longo & dif-  
 ficili remigandi labore lassatae contra turentes  
 Oceani procellas de manibus tuis auxilium an-  
 heli praestolantur. Et nedum illis, manum non  
 porrigis, sed quando tua iam praesentia libera-  
 ri eos conueniret, auges tribulationem, & dupli-  
 cas calamitatem? Quis dixerit hoc esse meliori  
 beneficium, si te tota nocte laborare permitte-  
 ret graui compressum colica, ipse interim te  
 spectaret patientem; & quando ad auroram,  
 tandem diu expectatus, te accederet, se horribili  
 forma transfiguratum oculis tuis obiceret, quo  
 tibi & praenam & dolorem duplicaret? Ad quid  
 hac ventis se cito, respondet D. Chrylost. nunc  
 esse Dei morem, vt multoties cum homo tri-  
 bulationibus opprimitur, & remedium postulat  
 quando iam illud se habiturum sperat, & omni  
 se angustia liberandum, non tantum non aufert  
 dolorem, sicut tristitem exhilarat, sed nouam &  
 grauiorem super addit aduersitatem: quia sic sua-  
 det salus, & per hoc patientiam querit exerce-  
 re, & experiri quam dextere fidei baculo viat-  
 ur, spei iaciat anchoram, se humiliet vt dicat,  
*Maor est iniquitas mea.*

*He. 11.*  
*Matth. 24.*

*Gen. 21.*

Propone tibi Iob (ait) Immittit illi Deus tri-  
 bulationes multas & graues opera diaboli, au-  
 fert illi camelos, oves depradatur, domum  
 diruit, filios interimit, omnia eius bona de-  
 molitur, quid Iob? sentit hanc calamitatem,  
 ad Deum recurrit obsecrans remedium: vestes  
 pra dolore dilacerat, pronus in terra rogat  
 Deum, vt succurrat: quid vero Deus? quan-  
 do videtur, quod illi dexteram porriget, &  
 maximum sit solaturus, insuper eum valetudine  
 priuat, horrenda perfundit lepra. Recurrit no-  
 do Iob ad sterquilinum, hoc sibi erigit in o-  
 ratorium; quia sancti in cinere sedebant, vt a  
 Deo remissionem obtinerent, & diuinae Maicla  
 ti supplicis factus, orat, vt tantis malis medeantur.  
 Domi-

*Sand. 1.*  
*dum spo-*  
*rant in*  
*tribula-*  
*tionibus*  
*substitu-*  
*ant graues*  
*exercitoy*  
*tur.*